

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **O. P.** zast. Mgr. Janem Lipavským, advokátem se sídlem Velké náměstí 135/19, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2018, č. j. OAM-144/ZA-ZA11-P15-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 9. 2019, č. j. 31 Az 22/2018 – 65,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Janu Lipavskému, advokátu se sídlem Velké náměstí 135/19, Hradec Králové, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 4 114 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce (dále „stěžovatel“) se kasační stížností domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové (dále „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného. Žalovaný jím rozhodl, že se stěžovateli neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Stěžovatel podal žádost o mezinárodní ochranu z důvodu obavy z pronásledování, které pocítil v souvislosti s uplatňováním svých politických práv v zemi původu a které mu hrozí i v případě návratu. Konkrétně ve svém azylovém příběhu uvedl, že spolupracoval se Stranou regionů, na jejíž straně se účastnil tzv. Antimajdanu. Následkem této aktivity mu nastaly ze strany státních orgánů, resp. Služby bezpečnosti Ukrajiny (dále „SBU“) potíže v zemi původu, a byl donucen podepsat dobrovolný souhlas s nástupem do jednotek ATO.

[3] Krajský soud ve svém rozhodnutí přisvědčil závěrům žalovaného, že v případě stěžovatele nebyly splněny podmínky pro udělení azylu podle § 12, § 13, § 14 zákona o

azyly, ani pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a a § 14b téhož zákona. Krajský soud uvedl, že se žalovaný případem stěžovatele podrobně zabýval, řádně své rozhodnutí odůvodnil a vycházel při tom z azylového příběhu stěžovatele i z informací o zemi původu mu dostupných. Vytýkané vady rozhodnutí neshledal. Konstatoval, že stěžovatel neuvedl žádné skutečnosti, na jejichž základě by bylo možné učinit závěr o činnosti směřující k uplatňování politických práv a svobod, za kterou by byl pronásledován ve smyslu azylového zákona. Zatčení a vyslýchání příslušníky SBU v souvislosti s jeho účastí na demonstracích (Antimajdanu) je důsledkem jeho finančně motivované aktivity. Stěžovatelem kritizované konání SBU neshledal takové intenzity, že by jej bylo možné hodnotit jako pronásledování ve smyslu zákona o azyly.

[4] Za azylově relevantní důvod krajský soud ve shodě se žalovaným neuznal ani stěžovatelovu obavu z povolání k výkonu vojenské služby v ukrajinské armádě a jeho nasazení v zóně ATO. Uvedl, že vzhledem k tomu, že si stěžovatel povolávací příkaz nepřevzal, není ani momentálně možné ho trestně stíhat. Navíc shledal stěžovatelovo nasazení s ohledem na výnos prezidenta Ukrajiny ze dne 26. 9. 2016 za velmi nepravděpodobné. Vzhledem k informacím vyplývajícím z podkladů založených ve spise žalovaný rovněž správně shledal bezpečnostní situaci na Ukrajině za stabilizovanou. Neshledal ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele opodstatňující udělení humanitárního azyly, či důvody pro udělení tzv. doplňkové ochrany pro skutečně hrozící nebezpečí vážné újmy po návratu do země původu.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Stěžovatel podává kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Namítá, že krajský soud nesprávně odmítl za azylově relevantní skutečnost stěžovatelovu spolupráci se Stranou regionů, účast na Antimajdanu na straně policie a s tím spojené pronásledování ze strany SBU. Právě strach z dalšího pronásledování je důvodem podání žádosti. Opodstatněnost jeho obavy potvrzují zprávy od rodičů ze země původu, kde ho opakovaně hledají pracovníci vojenské správy i policie. Ostatně již v roce 2016 byl odveden na policii, kde mu bylo vyhrožováno a kde byl donucen podepsat dobrovolný nástup do jednotek ATO. Má za to, že uvedené dokazuje pronásledování z důvodu jeho politické aktivity. Namítá, že není podstatné, zda je členem politické strany, zda politické přesvědčení sdílí, či zda tuto aktivitu vyvíjel za úplatu. Za rozhodující považuje, že politickou činnost vykonával, opozice jeho činnost jako politickou vnímá, a za toto jeho jednání je postihován azylově relevantním způsobem. Naopak za nerozhodné považuje, zda složky státní moci vystupují pouze proti jednotlivci, ale postačí, že proti němu bylo postupováno azylově relevantním způsobem pro jeho příslušnost k politické skupině.

[6] V případě, že by byl nucen nastoupit do bojů v rámci jednotek ATO, s jejichž činností nesouhlasí, byl by opět terčem násilí a mučení ze strany spolubojovníků, pokud by dal své názory najevo. Nesouhlasí ani se závěrem žalovaného, že v konání SBU nelze spatřovat žádné znaky protiprávního jednání či porušení základních lidských práv, naopak uvádí, že mu bylo vyhrožováno jak fyzicky, tak vykonstruovaným trestním stíháním, a

pokračování

byl nucen nedobrovolně podepsat vstup do jednotek ATO. To vše s ohledem na to, že mu byly připsány určité politické názory.

[7] Dále stěžovatel namítá, že mu bylo nesprávně vytýkáno, že svá azylově relevantní tvrzení ničím nedoložil. Má za to, že samotná jeho výpověď je důkazním prostředkem a nelze po něm spravedlivě požadovat, aby svá tvrzení dokládal, když svou vlast musel opustit. Odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, sp. zn. 6 Azs 235/2004. Má za to, že žalovaný neobstaral žádné důkazy, které by jeho tvrzení vyvrátily, a tak nezjistil dostatečně skutkový stav věci. Trvá na tom, že v jeho případě byly splněny podmínky pro udělení azylu.

[8] Dále namítá, že nebyla dostatečně aktuálně posouzena bezpečnostní situace v zemi původu, a tím nesprávně rozhodnuto o udělení tzv. humanitárního azylu. Stejně tak nebyla správně posouzena otázka stavu dodržování základních lidských práv a možného udělení doplňkové ochrany, kdy má za to, že jím vylíčené zkušenosti se státními orgány dokládají ze strany státních orgánů minimálně ponižující zacházení ve vztahu k němu, a lze v případě návratu do země původu ze strany státních orgánů očekávat, že takovému zacházení bude stěžovatel opětovně vystaven. Poukazuje i na to, že v případě návratu do země původu a nenastoupení vojenské služby mu hrozí trest odnětí svobody na 2 - 5 let. Ze všech shora uvedených důvodů navrhuje, aby rozsudek krajského soudu byl zrušen a věc vrácena k dalšímu řízení.

[9] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že v případě stěžovatele neshledal žádné důvody pro udělení mezinárodní ochrany jakékoli formy. Stěžovatel není a nebyl členem žádné politické strany, organizace či hnutí a kromě účasti za úplatu na Antimajdanu se žádným způsobem veřejně neangažoval. Ničím nepodložené popisované potíže s SBU jsou s ohledem na informace o zemi původu nevěrohodné, neboť účast v zóně ATO je dobrovolná a v případě, že stěžovatel s bojem nesouhlasí, působila by jeho účast kontraproduktivně. Navíc občané žijící v zahraničí nejsou povoláváni a stěžovatel žádný příkaz nepřebíral, a proto je jeho případný nástup do boje pouze spekulativní. Stěžovatel zemi původu opustil legálně, mikrobusem, s vlastním cestovním dokladem, což snižuje hodnověrnost tvrzení o pronásledování ze strany SBU. Nesouhlasí se stěžovatelem, že se měl na tvrzené skutečnosti o tom, že stěžovatele v zemi původu hledá policie, dotázat jeho rodinných příslušníků a přátel, neboť jejich tvrzením nelze bez dalšího s ohledem na blízký vztah osob přikládat důležitost. Navíc je to ekonomicky příliš náročné. Skutečnost, že stěžovatel podal žádost o mezinárodní ochranu až půl roku po příjezdu do ČR, nesvědčí o odůvodněných obavách z pronásledování. Navrhuje kasační stížnost odmítnout pro nepřijatelnost, případně zamítnout.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti kterému je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 102 s. ř. s.).

[11] Vzhledem k tomu, že projednávaná věc je věcí mezinárodní ochrany, v souladu s § 104a s. ř. s. se dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, odmítl by ji jako nepřijatelnou. Pro vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž neurčitý právní pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“ vyložil.

[12] Nejvyšší správní soud v projednávané věci přesah vlastních zájmů stěžovatele v mezích vytyčených výše zmíněným usnesením prvního senátu zdejšího soudu neshledal. Stěžovatel v rámci svých tvrzení nepředestřel žádnou otázku, která by mohla mít obecný dopad na rozhodovací činnost krajských soudů, k níž by se měl Nejvyšší správní soud vyjádřit za účelem sjednocování judikatury. Takovou otázku nenalezl ani z úřední povinnosti z obsahu spisů.

[13] Nepřisvědčil ani názoru stěžovatele, který přesah vlastních zájmů shledává v zásadním pochybení krajského soudu a žalovaného při zjišťování skutkového stavu věci, hodnocení důkazů a nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky s přímým dopadem do svého hmotněprávního postavení. Nejvyšší správní soud s ohledem na uvedené přezkoumal závěry žalovaného i krajského soudu, přitom žádná zásadní pochybení s přímým vlivem na jeho hmotněprávní postavení neshledal. Žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, z jakých skutečností a podkladů vycházel, jakým způsobem hodnotil důkazy a předestřel úvahy, na základě nichž dospěl ke svému rozhodnutí, že stěžovatel nepředestřel žádné důvody opodstatňující obavy z pronásledování či obavy z hrožící vážné újmy v případě návratu do země původu. Nejvyšší správní soud tak v projednávané věci přesah vlastních zájmů stěžovatele v mezích vytyčených výše zmíněným usnesením prvního senátu zdejšího soudu neshledal.

[14] Podle § 104a odst. 3 s. ř. s. nemusí být usnesení o nepřijatelnosti odůvodněno. Přesto soud dále stručně uvede, proč věc stěžovatele nepřesahuje jejich zájmy natolik, aby se jí soud podrobně věcně zabýval.

[15] Nejvyšší správní soud se nejdříve věnoval námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Ač není zřejmé, v čem konkrétně nepřezkoumatelnost rozsudku stěžovatel shledává, nepřezkoumatelnost rozhodnutí je natolik závažnou vadou, že k ní soud přihlíží i bez námítky, z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Je tomu tak proto, že vlastní přezkum rozhodnutí krajského soudu je možný pouze za předpokladu, že splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Veškerá výše uvedená kritéria napadený rozsudek splňuje. Z kasační stížnosti je naopak zřejmé, že stěžovatel se závěry krajského soudu, resp. žalovaného, polemizuje, vyvrací je a poukazuje na nesprávnost právního posouzení věci.

pokračování

[16] Stěžovatel během řízení o žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že v zemi původu čelil pronásledování z politických důvodů, které je i důvodem obavy z návratu do vlasti. Ze spisového materiálu je patrné, že stěžovatel se v zemi původu účastnil za Stranu regionů v roce 2013 a 2014 několika protivládních demonstrací (tzv. Antimajdanu). Nepopíral, že motivem účasti byla výhradně finanční odměna. Se Stranou regionů více nespolupracoval, neprosazoval žádné politické názory. Po návratu z Ruska, kde pracoval, byl v roce 2016 z důvodu své účasti na Antimajdanu zadržen příslušníky SBU na 24 hodin, bylo mu vyhrožováno vykonstruovaným trestním řízením a byl donucen podepsat dobrovolný souhlas s povoláním do bojů v zóně ATO. Následně odcestoval bez problémů do ČR, kde po půl roce požádal o mezinárodní ochranu. Žalovanému sdělil, že má zprávy od rodičů a přátel, že byl několikrát vyhledávaný pracovníky vojenské správy, a proto se nemůže vrátit do země původu, neboť by byl poslán do bojů v zóně ATO, kde by ho zabili, či zavřeli do vězení.

[17] Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěry žalovaného i krajského soudu, že na základě tvrzení stěžovatele i dalších podkladů rozhodnutí nelze dospět k závěru, že by byly splněny podmínky pro udělení jakékoli formy mezinárodní ochrany.

[18] Pro opodstatněnost udělení azylu dle § 12 písm. a) zákona o azylu je nutné, aby stěžovatel byl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod. V případě azylu dle § 12 písm. b) téhož zákona musí žadatel tvrdit, že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. V rozsudku ze dne 28. 5. 2009, č. j. 5 Azs 36/2008 - 119, Nejvyšší správní soud konstatoval, že pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu musí žadatel kumulativně splnit následující kritéria: (1) musí se nacházet mimo zemi svého původu; (2) musí mít odůvodněný strach; (3) jemu hrozící újma musí dosahovat intenzity pronásledování; (4) ochrana v zemi původu selhala; (5) musí být pronásledován z azylově relevantních důvodů; a (6) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule (§ 15 zákona o azylu).

[19] Dle § 2 odst. 4 zákona o azylu se pronásledováním rozumí *závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování*. O pronásledování ve smyslu azylového zákona se jedná jen v případě, kdy jednání směřované proti žadateli o mezinárodní ochranu ze strany státních orgánů, a to z azylově relevantních důvodů, dosahuje závažné intenzity porušení základních lidských práv a svobod, nebo se jedná o souběh vícero méně závažných ústrků, které ve svém celku dosahují závažného porušení základních lidských práv a svobod.

[20] V projednávané věci stěžovatel dovozuje pronásledování i svůj strach z dalšího pronásledování na základě ojedinělé události, kdy ho státní orgány zadržely na dobu 24 hodin v souvislosti s jeho aktivitou na tzv. Antimajdanu. Za rozhodující považuje, že státní orgány mu na základě účasti na demonstraci připisovaly politickou činnost, za niž

byl postižen azylově relevantním způsobem. Žalovaný však ve svém rozhodnutí uvedl, že v konání příslušníků SBU neshledal žádné znaky protiprávního jednání či porušení základních lidských práv. Neshledal, že by stěžovatel byl vystaven negativnímu zacházení takové intenzity, že by bylo možné jej považovat za azylově relevantní. Rovněž Nejvyšší správní soud nutnou intenzitu neshledal. Stěžovatel sice uvedl, že mu bylo vyhrožováno a byl pod psychickým a fyzickým nátlakem, vůbec však nepopsal, z jakého jednání příslušníků dovozuje závažné porušení základních lidských práv. Nezmínil ani, jaký dopad na něj takové jednání mělo. Má-li pak stěžovatel za to, že z jednání příslušníků SBU lze jednoznačně dovodit, že motivem údajného pronásledování ze strany příslušníků SBU bylo jeho politické přesvědčení, ze spisového materiálu dané nelze dovodit. Stěžovatel neuvedl, že by se příslušníci SBU zajímali o jeho politickou činnost či jeho politické názory. Sám stěžovatel sdělil, že se Stranou regionů více než za úplatu na zmiňovaných demonstracích nespolečně pracoval. Skutečnost, že se stěžovateli krátce po incidentu podařilo na základě víza bez jakýchkoli problémů opustit zemi původu, vyvrací, že by jeho aktivitu státní orgány skutečně považovaly za politicky závažnou. Nejvyšší správní soud má za to, že na základě této jedné zkušenosti stěžovatele nelze dovozovat pronásledování z důvodu uplatňování politických práv a svobod, ani domněnku pronásledování pro případ návratu do země původu.

[21] Nejvyšší správní soud se dále zabýval tím, že stěžovatel uvedl, že byl pod pohrůžkou zahájení trestního řízení donucen podepsat dobrovolný souhlas s povoláním do bojů v zóně ATO, a proto se nyní obává návratu do země původu. Otázkou toho, zda vynucené udělení souhlasu s nasazením do bojů v zóně ATO zakládá důvodnost udělení mezinárodní ochrany tím, že učiní riziko vážné újmy žadatele reálnějším, se Nejvyšší správní soud již zabýval ve svém rozsudku ze dne 6. 3. 2019, č. j. 8 Azs 241/2018 – 76. Jak v případě řešeném v citovaném rozsudku, tak v případě stěžovatele, nelze učinit jednoznačný závěr, že s ohledem na vynucený souhlas je možné s jistotou konstatovat, že stěžovatel do bojů v zóně ATO skutečně nastoupí. Ze spisového materiálu je patrné, že dosud nepřevzal povolání do bojů, které jediné má negativní následky možného trestního stíhání. Navíc se stěžovatel proti postupu SBU žádným způsobem dosud neohradil a nevyužil žádných prostředků ochrany ve své zemi původu. Nejvyšší správní soud dodává, že samotná obava z nástupu do ozbrojeného konfliktu není azylově relevantním důvodem, jak konstantně judikuje. Jak možnost vzniku újmy, tak i potenciálně hrozící trestní stíhání pro nenastoupení vojenské služby, automaticky nezakládá azylově relevantní důvody (k tomu rozsudek ze dne 9. 3. 2017, č. j. 7 Azs 34/2017-26). Ve světle citovaného rozsudku osmého senátu Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že ani případná hrozba trestního stíhání za účast na Antimajdanu nezakládá automaticky právo na mezinárodní ochranu, neboť mezinárodní ochrana není nástrojem, který by sloužil k vyhnutí se negativním následkům trestního stíhání v zemi původu.

[22] Nejvyšší správní soud stejně jako žalovaný a krajský soud neshledal ani důvody pro udělení jak humanitárního azylu či tzv. doplňkové ochrany. Stěžovatel v kasační stížnosti jen obecně uvádí, že mu v případě návratu do země původu hrozí nebezpečí vážné újmy, neboť okolnosti jeho případu prokazují, že by byl v zemi původu vystaven ponižujícímu zacházení či napadení. V souvislosti s tím je přesvědčen, že aktuální

pokračování

informace o stavu lidských práv v zemi jeho původu odůvodňují minimálně udělení tzv. doplňkové ochrany. Otázka udělení humanitárního azylu i tzv. doplňkové ochrany byla žalovaným i krajským soudem řádně vypořádána. Nejvyšší správní soud se závěry žalovaného i krajského soudu ztotožnil a má za to, že ze žádného tvrzení stěžovatele ani z informací o zemi původu, které jsou podkladem rozhodnutí, nevyplývá, že by situace týkající se nedodržování základních lidských práv byla v zemi původu natolik závažná, že by zakládala oprávněnost udělení těchto výjimečných forem mezinárodní ochrany. Krajský soud k danému správně uvedl, že pouhá možnost špatného zacházení ještě nezakládá oprávněnost udělení tzv. doplňkové ochrany. K problematice nastoupení do bojů v zóně ATO se soud vyjádřil již výše. K situaci dodržování základních lidských práv vycházel žalovaný z informací Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 3. 8. 2017, ze zprávy OAMP – Ukrajina – Situace v zemi – Politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby ze dne 22. 1. 2018, Zprávy Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině ze dne 12. 1. 2017, Zprávy Freedom House, Svoboda ve světě 2018 – Ukrajina z ledna 2018 a Výnosu prezidenta Ukrajiny č. 411/2016 ze dne 26. 9. 2016. Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že tyto informace byly v době rozhodování žalovaného aktuální a dostatečné a nelze z nich vyvodit žádné závažné porušování základních lidských práv v zemi původu stěžovatele.

[23] Nejvyšší správní soud se tak ztotožnil se závěry žalovaného i krajského soudu, že v nyní posuzovaném případě postup ze strany příslušníků SBU, a to ani v kombinaci s tvrzeným donucením k dobrovolnému nástupu do ozbrojeného konfliktu, jakož i žádné jiné okolnosti případu, nezakládají důvodnost udělení mezinárodní ochrany jakékoli formy.

IV. Závěr a náklady řízení

[24] Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, proto ji podle § 104a s. ř. s. shledal nepřijatelnou a odmítl ji.

[25] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

[26] Stěžovateli byl usnesením krajského soudu ze dne 10. 7. 2018, č. j. 31 Az 22/2018 – 30, ustanoven právním zástupcem pro řízení o kasační stížnosti Mgr. Jan Lipavský, advokát se sídlem Velké náměstí 135/19, Hradec Králové. Podle § 35 odst. 10, věty poslední, s. ř. s. zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti. Podle § 35 odst. 10, věty první, s. ř. s. zástupci stěžovatele, který mu byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát.

[27] Ustanovený zástupce učinil v řízení před Nejvyšším správním soudem jeden úkon právní služby, kterým je písemné podání ve věci samé – podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném pro posuzovanou věc (dále jen „advokátní tarif“)]. Za jeden úkon právní služby zástupci stěžovatele náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], a dále 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Celková výše odměny ustanoveného zástupce tak činí za jeden úkon právní služby 3 400 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupce stěžovatele je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna o částku odpovídající této dani, tedy o 714 Kč. Celková výše odměny ustanoveného zástupce tak činí za jeden úkon právní služby 4 114 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. prosince 2019

JUDr. Radan Malík
předseda senátu